

ИЗЪ ГЛЖБИНИ

Въ споменъ на моя съ-
ученикъ и другарь отъ дет-
ство, Д-ръ Христо Павло-
вичъ, починалъ на 30 но-
емврий 1930 година.

Помня, имяхме единъ учителъ по зоология, добъръ и страненъ човѣкъ, Чепрагановъ. Винаги, когато разправяше за нѣкое животно, не можеше да мине безъ да направи и нѣкое сравнение съ насъ, ту на шега, ту наистина, за да ни обясни по-добре нѣкои свойства, белези или нрави. Ето го, и сега го виждлмъ, влиза въ класъ, поглежда ни изпитателно, съ разпушането и стѣгането на палеца и показалеца на лѣвата си ржка отърсва праха отъ тъмножълтото си палто, сѣда на стола, разтваря каталога, вписва отсѣжтствията, отскача отъ катедрата, влиза между чиноветъ, улавя рошавата главица на Динката и, описва таралежа. Често той улавяше и себе си. Така, еднажъ той почна да разказва за змиитъ. Ние нѣщо не бѣхме спокойни. Нѣкои започнаха да съскать. И кобно стана въ класа. Пъкъ и небето се заоблачило, пъкъ и тази юнска жега, прахъ, вихрушки на улицата — пъкъ и тия змии. . .

Пъкъ и учителтъ, той пъкъ защо е тѣй побледнѣлъ, позеленѣлъ! Само току подига устни къмъ ноздритъ си. Най-сетне въздъхна и рече:

— Да можехъ и азъ отъ време на време като змиитъ да излизамъ отъ кожата си!

Но, струва ми се, хората си свличатъ кожата, мѣняватъ я много по-начесто отколкото змиитъ. Я назърнете напримѣръ въ невеселата история на моя животъ, ако това не ви утеквава.

Нѣма цвѣтъ и нѣма нюансъ отъ всѣки цвѣтъ, съ който да не съмъ се шарилъ.

Нѣкога, ахъ, нѣкога се увиваше около шията ми бѣла, като кадифе мека агнешка кожа. Нѣкога, това кратко, това бързо блажено време! Времето, когато безъ мжка смѣхъ да презирамъ женитъ и любовта имъ, безъ мжка и безъ показъ. И когато съ всичката си наивна и дълбока сериозностъ мечтаехъ да стана калугеръ. И кой знае какъ, тъкмо тогава, неусетно, внезапно ме нападна любовта, първата любовъ. Остра, неизбежна като скарлатина. Едно много малко, незначително момиче отъ нашата махала. За него сега едва мога да си спомня. Грънчарската дъщеря. Панда, да Панда бѣше. Но тогава